

(Данас, 20.10.2009)

Русоскептици с дигитронима прерачунавају колико нас кошта љубав мајнице Русије; русољупци ликују, верују да ће Тадића напоскон истерати на чистац: оли НАТО, оли Москва – јер не може и јаре и паре?!

Фебруара те револуционарне 1997, нова демократска власт у престоници добила је мандат за скидање црвене звезде са Старог Обреновића двора, али, као свака револуција, није могла да одоли. Отишла је корак даље.

Зато сада Ђилас има велико прање и спремање, гланца петокраке на споменицима ослободилаца, обећава враћање Црвене армије, генерала Жданова и маршала Толбухина у наше мале животе; као да нас је, боже ми опрости, неко питао када су те исте, његови претходници Ђинђић и Милан Божић, 1997, измештали на ђубриште историје. Учињено је то под императивом „враћања старих назива улицама и трговима“, али је иза ових потеза стајао покушај отклона од, као комунизма, јер је Милошевић, као, био комуниста. А испало је по принципу „кољи вола за по киле меса“ – тиме је уклањан и део часне руске, али и српске антифашистичке историје.

Данас нам је, Београду, диван дан, па се коначно, посвећујемо и оном четвртом, тј. петом (председник је ономад сметнуо с ума Несврстане) „стубу спољне политике“. После домаћинства Бајдену, шпацирунга Кинеским зидом, похода земљи Насера и пирамида, након сваконедељних постројавања пред бриселском администрацијом, Борис Тадић се данас и формално кандидује за Тита у покушају. Па смо се, тим поводом, сетили и округлог јубилеја – шездесетпетогодишњице ослобођења!? Иако је Београд ослобађан и 1804. и 1915. и 1918. и пре тога, неки тврде, и после тога, рецимо, 5. октобра 2000. У то име Дмитриј Медведев нас данас подсећа да и Србија баштини неки антифашизам.

А шта то Београђане 20. октобра сети на 20. октобар? До пре неки дан, заборављено Гробље ослободилаца Београда, једна основна школа преко Саве и по једна улица 20.

октобра у Борчи, Калуђерици и Малом Мокром Лугу - и то је све. После пропагандног рата са Информбироом индоктринирало нас је да смо једина комунистичка земља Европе која се сама ослободила. За Црвену армију већ тада престало је да буде места, иако званична историографија никада није порицала да су, само у 12 дана борби за ослобођење Београда, од скоро 4.000 погинулих ослободилаца, једну четвртину чинили совјетски црвеноармејци.

Руски председник нам долази ко кец на десет. Народна скупштина управо озакоњује учешће наших војника у мултинационалним операцијама; део опозиције захтева да се Шутановац прецизно изјасни да ли је за уфур у НАТО; други га чикају да се закуне како је против уласка у „стратешки обруч око братске Русије“.

Слобини ревизионисти сеире, као да су им Путин и Медведев млађа браћа, заборављајући да су, од 1990. до пре неку годину, константно играли на карту њихових противника; партнерство с Русијом читају као „стратешко“; „Гас, гас“ Бајатовић је чак и пластично духовит – „о улози Црвене армије, на срећу, неће одлучивати суд у Нишу“ итд. и томе слично.

Није спорно да су у отопљавању руског леда према Србији прилично допринели и они и ови радикали, осовина Коштуница – Илић, али, на њихову жалост, нису дочекали (на власти) да убаце зицер који су сами наместили.

Данас, „Кад се Волга уливала у Саву“, као у књизи Ђорђа Лобачева, преводиоца у штабу генерал-лајтанта Владимира Ивановича Жданова, већинска Србија, независно од партијске опредељености, аплаудирала је Тадићу због Медведева.

Јер, истина је да се Русија, кроз повест, често није превише „женирала“ због Срба и Србије, али нам, руку на срце, никада није ни одмагала. Други, на несрећу, врло јесу. Само у другој половини прошлог века, бомбардовали су нас Немци (1941), па антихитлеровске англо-америчке снаге (током априла, маја, јуна, јула и септембра 1944). У нападима на СРЈ у пролеће 1999. учествовао је скоро цео НАТО, осим Исланда и Луксембурга који немају ратну авијацију, Грчке, те Мађарске, Чешке и Пољске које су се биле тек придружиле овом војном савезу.

Оли Нато - оли Москва?

Пише: Цвијетин Миливојевић
уторак, 20 октобар 2009 13:20

Председник Србије хоће, вели, а мисли и да може – са свима. Живи били, па видели. Титу је то једном успело.

Доктрина „четири стуба спољне политике плус Несврстани“, данас је на првој озбиљној провери. То што се допада нама, да ли ће се допасти и „стубовима“?

Та немогућност слободног избора, доводи нашу дипломатију у позицију Буридановог магарца: Ако гладни стојимо између два (четири, пет?) потпуно једнака и подједнако од себе удаљена снопа сена, неминовно ћемо скапати од глади, јер не можемо да се одлучимо коме стогу (стубу) да приђемо.